

לפני כשלוש שנים, כשבני התחיל ללכת, הוא גילה לפתע את הצל של עצמו והתחיל לבכות. המפגש עם הצל, הבהלה, הפחד והשיחה שנוצרה סביבו, הפנו את המבט מטה, אל הכביש, המדרכה, האדמה.

פתאום גיליתי עולם חדש של מראות, המציאות שמוקרנת על פני המשטח. התחלתי לצלם, בטיולים הרבים אל גן השעשועים ובטיולי הלילה, עקבתי אחרי המראות החמקמקים שהופיעו ונעלמו בן רגע באמצעות המצלמה.

כמו שאני נוהגת לעשות בכל סדרת עבודות חדשה, גם הפעם החלטתי לשנות את אופן הציור (הסדרה הקודמת צוירה באקריליק, בעבר עבדתי הרבה שנים בשמן על בד). נזכרתי בשיעורים עם דדי בן שאול בבצלאל, בהם נהגנו לצייר דוגמנית בטמפרה. חשבתי שהציור הדק יתאים לקלות הצל, הזמנתי פיגמנטים.

התחלתי לחפש מצע שידמה את האפקט של הטמפרה על נייר, לא מצאתי. גם כשהתחלתי לצייר על הדיקט (שכבר ציירתי עליו בעבר) משהו עדיין היה חסר. בהתחלה נוספו צבעי העיפרון, בהמשך פשוט התגעגעי לחומר, וחלקים מהציור קיבלו שכבות של צבע שמן.

המצלמה עוזרת לי ללכוד דימויים שאי אפשר לעמוד ולצייר אותם מהתבוננות, העבודה בסטודיו משתמשת בצילום כחומר גלם, הציור לא מבקש להתחקות אחרי הצילום, אלא עסוק בהיותו ציור פשוט - מתפרק ומתלכד.